

Sygn. akt. VI P 716/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Kryńska Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. M. (1)

przeciwko: (...) z siedzibą w Z.

o zapłatę kwoty wynagrodzenia 49.900 złotych

1. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w Z. na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 11.100,00 złotych (jedenaście tysięcy sto złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki tj; do kwoty 3.700,00 złotych (trzy tysiące siedemset złotych 00/100);
4. oddala wniosek powódki o zwrot kwoty w wysokości 87,97 GBP;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) z siedzibą w Z. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 555,00 złotych (pięćset pięćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu – nieuiszczonej opłaty od pozwu.

sygn. akt VI P 716/13

UZASADNIENIE

Powódka M. M. (1) domagała się od pozwanego (...) z siedzibą w Z. kwoty 49.900,00 zł. za okres od 16.11.2011 r do dnia 12.04.2013 r tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2013 r do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Powódka podnosiła, że była zatrudniona u pozwanego na podstawie umów na czas określony począwszy od dnia 01.07.2005 r w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 3.7000 złotych brutto. Powódka od dnia 25 czerwca 2011 r przebywała na urlopie macierzyńskim. W dniu 15.11.2011 roku pozwany poinformował powódkę by pilnie złożyła wniosek o przedłużenie urlopu macierzyńskiego. W dniu 16.11.2011 r pozwany odmówił przyjęcia wniosku powódki o przedłużenie urlopu macierzyńskiego i rozwiązał z powódką umowę o pracę na czas nieokreślony bez wypowiedzenia.

Pozwany (...) z siedzibą w Z. wnosił o oddalenie powództwa wskazując iż w dniu 18 kwietnia 2013 roku powódka zgłosiła gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy. Po przywróceniu do pracy powódka nie przystąpiła do świadczenia pracy, ponieważ automatycznie złożyła wniosek o udzielenie urlopu wychowawczego. Na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 listopada 2012 r sygn. akt VI P 732/11 orzeczono przywrócenie powódki do pracy u pozwanego na poprzednie warunki pracy i płacy. W toku postępowania powódka nie występowała z roszczeniem o zasądzenie wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy. Apelacja pozwanego od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie w dniu 12 kwietnia 2013 r. powódka twierdziła, że jako pracownik w dacie rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia objęta była szczególną ochroną przed wypowiedzeniem i ma prawo do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy tj; za okres od daty rozwiązania stosunku pracy (16.11.2011 r) do daty zgłoszenia gotowości podjęcia pracy (18.04.2013 r)

Sąd ustalił, co następuje:

M. M. (1) była zatrudniona w pozwanej spółce (...) z siedzibą w Z. na stanowisku asystenta architekta od dnia 01.07.2005 r na czas określony, a następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 29.09.2006 r na czas nieokreślony

Powódka korzystała z urlopu macierzyńskiego od dnia 25 czerwca 2011 r do dnia 11 listopada 2011 r. Powódka powinna zgłosić się do pracy w dniu 14 listopada, ale stawiała się dopiero w dniu 16 listopada. W tym samym dniu złożyła wniosek o udzielenie dodatkowego urlopu macierzyńskiego w wymiarze dwóch tygodni. Pracodawca w związku z nieobecnością powódki w pracy od dnia 14.11.2011 r do dnia 16.11.2011 r złożył jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Na dzień 16 listopada 2011 r powódka nie była na urlopie macierzyńskim, nie była w ciąży, pracodawca nie udzielił jej dodatkowego urlopu macierzyńskiego. Od przedmiotowego oświadczenia powódka złożyła odwołanie. Na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 listopada 2012 r sygn. akt VI P 732/11 przywrócono powódkę do pracy u pozwanego na poprzednie warunki pracy i płacy. W toku postępowania powódka nie występowała z roszczeniem o zasądzenie wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy. Apelacja pozwanego od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie w dniu 12 kwietnia 2013 r.

Bezsporne, a nadto umowa o pracę z dnia 29.06.2006 r k. 3, rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia k. 4, wyrok z dnia 14 listopada 2012 roku, wyrok z dnia 12 kwietnia 2013 r – akta o sygn. VI P 732/11 k.129, wniosek powódki z 16.11.2011 r – sygn. akt VI P 732/11- k.9

W dniu 18 kwietnia 2013 roku powódka o godzinie 7.45 stawiała się do pracy do działu kadr, gdzie zgłosiła gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy. Kadrowa poinformowała powódkę że musi to skonsultować z działem prawnym. Powódka czekając na kadrową udała się do działu, w którym wcześniej pracowała. Pracownicy poinformowali ją że jej miejsce pracy nie jest przygotowane. Pismem z dnia 18 kwietnia 2013 roku pozwany poinformował powódkę, iż o terminie rozpoczęcia pracy zawiadomi ją telefonicznie.

Powódka M. M. (1) miała wówczas małe dziecko, którym opiekowała się jej mama. Powódka doszła jednak do wniosku, że jeśli nie ma dla niej pracy i musiałaby szukać do dziecka dodatkowej opieki z uwagi na wiek swojej mamy, lepszym rozwiązaniem będzie, gdy jednak uda się na urlop wychowawczy. W dniu 19 kwietnia 2013 roku powódka złożyła wniosek o udzielenie urlopu wychowawczego w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do 22 listopada 2014 roku, który został jej udzielony. W dniu 26 września 2013 roku pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia z powodu likwidacji stanowiska pracy. Na jej miejsce nie została zatrudniona inna osoba.

dowód: oświadczenie powódki z dnia 18 kwietnia 2013 r k. 7, pismo pracodawcy z dnia 18.04.2013 r k. 8, zeznania świadka U. S. k. 152 verte, oświadczenie pracodawcy z dnia 26 września 2013 roku k. 84; wniosek powódki z dnia 19 kwietnia 2013 r o udzielenie urlopu wychowawczego k. 26, oświadczenie drugiego z rodziców dziecka k. 27, odpis

skróconego aktu urodzenia k. 28, zaświadczenie pozwanego z dnia 04.11.2013 r k. 29; zeznania powódki rozprawa z dnia 17 września 2015 r;

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.700 złotych (k. 29)

okoliczność bezsporna

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one, zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych.

Sąd dał częściowo wiarę zeznaniom świadka U. S. Świadek U. S. zeznała, że powódka zgłosiła się do pracy w dniu 18 kwietnia 2013 roku i oświadczyła, że zgłasza się w związku z wyrokiem przywracającym ją do pracy, pracodawca wręczył powódce pismo, że poinformuje ją telefonicznie, kiedy będzie gotów do ponownego zatrudnienia powódki. Następnego dnia pracownica działu kadr przyjęła od powódki podanie o udzielenie urlopu wychowawczego, który został jej udzielony, na koniec września zapadła decyzja o likwidacji stanowiska powódki. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie, w jakim świadek stwierdza, że powódka nie podjęła pracy w 2013 r, ponieważ pozostają one w sprzeczności z wcześniejszymi zeznaniami świadka, który zeznał, że powódka stawiała się w dniu 18 kwietnia 2013 roku i oświadczyła że zgłasza się w związku z wyrokiem.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, bowiem znajdują one potwierdzenia w zeznaniach świadka U. S., która potwierdziła, że powódka w dniu 18 kwietnia 2013 roku stawiała się do pracy. Powódka zeznała, że kadrowa przyjęła jej pismo z informacją o gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy. Powódka dowiedziała się od pracowników, że jej miejsce nie jest przygotowane.

Zeznania świadka A. A. nic nie wniosły do sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

Zgodnie z art. 57 k.p., pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc (§ 1). Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39 k.p., albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy.

Zgodnie z Art. 57. § 1. kodeksu pracy pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc.

W orzecznictwie utrwalona jest wykładnia, że orzeczenie o przywróceniu do pracy ma charakter mieszany, konstytutywno-deklaratoryjny (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1977 r., I PZP 3/77, OSNCP 1977/ 9/163, wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., I BP 12/08, OSNP 2010/13-14/158). Konstytutywny charakter tego orzeczenia wyraża się w tym, że doprowadza ono do powstania stosunku pracy, jaki istniał przed zakwestionowanym rozwiązaniem umowy o pracę, deklaratorywny zaś, że zobowiązuje pracodawcę do zatrudnienia pracownika. Stosunek pracy zostaje reaktywowany z mocy orzeczenia o przywróceniu do pracy, ale jego materialna skuteczność w świetle art. 57 kp powstaje dopiero od daty zgłoszenia przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, przy czym początek siedmiodniowego terminu dla zgłoszenia gotowości do pracy liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o przywróceniu pracownika do pracy.

Cechą charakterystyczną roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest to, że staje się ono wymagalne w momencie podjęcia pracy w wyniku przywrócenia do niej, co należy rozumieć także, jako zgłoszenie gotowości niezwłocznego podjęcia pracy (art. 48 § 1 k.p.; por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z

dnia 28 maja 1976 r., V PZP 12/75, OSNCP 1976 nr 9, poz. 187). W momencie wydania nieprawomocnego wyroku przywracającego do pracy roszczenie to jest, więc jeszcze niewymagalne i w ogóle może nie powstać. Warunkiem jego powstania jest, bowiem podjęcie pracy (zgłoszenie gotowości jej podjęcia). Może to nastąpić niezwłocznie po wydaniu nieprawomocnego wyroku, ale z reguły następuje dopiero po jego uprawomocnieniu. Dlatego też roszczenie to jest zasądzone warunkowo.

Możliwe jest również zasądzenie wynagrodzenia w wyniku złożenia odrębnego powództwa o wynagrodzenie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 sierpnia 2010 r. I PK 17/10 wyraził pogląd, że "gdy sąd orzeka o wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy już po prawomocnym przywróceniu do pracy (na przykład wskutek odrębnego dochodzenia tych roszczeń) przesłanką uwzględnienia powództwa o takie wynagrodzenie jest stwierdzenie podjęcia pracy w wyniku prawomocnego przywrócenia do pracy, a ściślej mówiąc, zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia pracy w terminie 7 dni od przywrócenia do pracy (art. 48 § 1 k.p.

W ocenie sądu powódka zgłosiła pozwanemu pracodawcy gotowość do podjęcia pracy. Powódka, bowiem w piśmie z dnia 18 kwietnia 2013 roku złożyła oświadczenie o gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy wraz z potwierdzeniem jego przyjęcia przez pozwaną spółkę. Z pisma pracodawcy z tego samego dnia wynika, że pozwany przyjął do wiadomości, że powódka zgłosiła gotowość do podjęcia pracy w dniu 18 kwietnia 2013 roku jednocześnie informując powódkę telefonicznie o terminie stawiennictwa jej w siedzibie spółki.

W ocenie sądu pozwana spółka nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku zatrudnienia powódki pomimo zgłoszenia przez nią gotowości niezwłocznego podjęcia pracy w dniu 18 kwietnia 2013 roku.

Pozwana spółka, pomimo, że kwestionowała prawo powódki do wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy przyjęła wniosek powódki z dnia 19 kwietnia 2013 roku i udzieliła jej urlopu wychowawczego a co istotne ostatecznie rozwiązała z powódką umowę o pracę w trybie wypowiedzenia dopiero pismem z dnia 26 września 2013 roku w trybie trzy miesięcznego wypowiedzenia.

Sekwencja zdarzeń następujących po sobie świadczy jednak, że pracodawca traktował powódkę jako pracownika aż do rozwiązania z nią umowy o pracę.

Tytułem przypomnienia wskazać należy, że powódka domagała się wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy argumentując to ochroną wynikającą z art 57 § 2 kp w związku z 177 § 1 k.p.

W ocenie sądu powódka mogła się domagać wynagrodzenia za pracę jedynie w oparciu o art. 81 § 1 kp, zgodnie z którym „pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.” Przepis ten znajduje zastosowanie m.in. w przypadku niedopuszczenia pracownika do pracy, po prawomocnym wyroku przywracającym do pracy i terminowym zgłoszeniem gotowości do jej świadczenia.

Powódce nie przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy bowiem nie udowodniła ona, że w chwili zwolnienia jej z pracy w trybie art. 52 kp przebywała na dodatkowym urlopie macierzyńskim

Zgodnie z treścią art. 182¹ § 1 kodeksu pracy w brzmieniu obowiązującym na dzień 14 listopada 2011 pracownica miała prawo do dodatkowego urlopu macierzyńskiego w wymiarze sześciu lub ośmiu tygodni pod warunkiem złożenia pisemnego wniosku w terminie nie krótszym niż siedem dni przed rozpoczęciem korzystania z tego urlopu. Tymczasem powódka złożyła wniosek dopiero gdy stawiała się do pracy po wykorzystanym zasiłku macierzyńskim (który skończył się w dniu 11 listopada) - w dniu 16 listopada. W ocenie sądu tylko w przypadku zachowania terminu do złożenia dodatkowego wniosku urlopowego pracodawca był zobowiązany udzielić pracownicy dodatkowy urlop

macierzyński, a pracownik z niego skorzystać W związku z tym w ocenie sądu powódka na dzień rozwiązania z nią umowy o pracę w trybie art. 52 nie była objęta szczególną ochroną.

W związku z powyższym sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził na jej rzecz trzymiesięczne wynagrodzenia.

Zgodnie z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy, przy ustalaniu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, przysługującego pracownikowi przywróconemu do pracy (art. 47 i 57 § 1 i 2 k.p.), stosuje się zasady obowiązujące przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop, czyli zasady określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

Bezspornym jest, że wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.700 złotych. W związku z powyższym sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził na rzecz powódki trzymiesięczne wynagrodzenia w wysokości 11.100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami na podstawie art 300 kp w związku z art. 481 kc od dnia zgłoszenia gotowości do pracy. Uznając powództwo za niezasadne ponad kwotę zasądzoną w punkcie pierwszym wyroku sąd oddalił powództwo w punkcie drugim.

Sąd w punkcie trzecim nadał wyrokowi, na podst. art. 477² § 1 KPC, rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.700,00 złotych tj; jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Rozstrzygnięcie o opłacie znalazło oparcie w art. 13 w związku z art. 113 § 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2014 r, poz. 1025 z późniejszymi zmianami). W związku z powyższym Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie kwotę 5% od wartości przedmiotu sporu tj; kwotę 555,00 złotych stanowiącą równowartość opłaty sądowej od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić – o czym orzeczono jak w punkcie trzecim wyroku.

Zgodnie z treścią art. 98. § 1. kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu - § 2). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Wysokość kosztów sądowych, zasady zwrotu utraconego zarobku lub dochodu oraz kosztów stawiennictwa strony w sądzie regulują odrębne przepisy, w szczególności: ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2014 r, poz. 1025 z późniejszymi zmianami).

Powódka we wniosku z dnia 7 kwietnia 2014 r domagała się zwrotu kosztów dojazdu na termin rozprawy wyznaczonej na dzień 10 kwietnia 2014., który to termin został odwołany. Powódka wskazywała, że poniosła koszty zakupu biletu w wysokości 87.97 GBP

Zgodnie z ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Art. 91. w wypadku gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków. Zaś Art. 85. 1. stanowi, że świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Powódka nie wykazała, że w dniu składania wniosku o zwrot kosztów dojazdu zamieszkiwała w Wielkiej Brytanii. We wniosku wskazała adres zamieszkania w Polsce. Miejscem zamieszkania osoby

fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu art. 25 kc. Czasowe przebywanie pod innym adresem niż wskazany przez powódkę w pozwie w ocenie sądu nie uzasadnia zwrotu jej kosztów dojazdu do sądu. Powódka we wniosku nie wykazała, że w tamtym czasie przebywała na Terytorium Wielkiej Brytanii z zamiarem stałego pobytu.

(...)